

ΑΡΧΑΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΑΙΣΑΚΟΣ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΣ



λη τον κι' ή χαρά έχει λείψει άπό την καρδιά του. 'Ο ρώτας — μονάχα αυτός — είνε ή ζωή την, ή χαρά τον, τ' δύνεις του...'

'Ο Αίσακος άγαπαί και το έδωλο της άγαπτος του, ή βασιλίσσα των δύνειών του είναι ή σοληνή κι' ασπλαγχνή κούρο του Κεβρηνός, ή άνεργευτεί παρένθετη της Τροίας, ή θεμέλιωφρη 'Εσπερίς...'

'Ω, πόσες νύχτες ο Αίσακος, θυμισμένος στον ψευδαίσαστον, δὲν ξαπέξει τα δάκρυά του με το δύναμο της 'Εσπερίδος καὶ πόσες φρεγές δὲν αισθάνθηρε δινατό χτυπούντο στην άνωμην της άκατάδεκτης κόρης!...

'Ήταν τόδο ωραία ή 'Εσπερίς... 'Ήταν ωραία σαν το πρότοιο χαμόγελο τού μικρού παιδιού, σαν την πρώτη ανγή της άνωμης, σαν το πρότοιο τριαντάφυλλο της γης!...

Κελαϊδόνδης σαν άρδοντι καὶ πλανιόταν στά δάση καὶ στίς έξοχές σαν ἄπιστο ζωράδη, σαν περήκυνο έλαφι, σαν περδίκη πλουσιοτήτης. Δὲν ξερεει παρὰ την άγαπτη τού πατέρα της, τη λατρεία της φύσεως, το τραγούδι τού έρωτού μάδονος, τα τριαντάφυλλα της γελαστής καὶ γοδοδάχτυλης αγνής...

Είχε διως κι' ήταν μεγάλο έλαττωμα ή 'Εσπερίς. Δὲν ξερεει τι σημαίνει η έρωτας κι' ή καρδιά της δέν είχε άγαπτησι ώστε μά φρού. . .

Δυστυχισμένε Αίσακε! Την άγαπτάς τόσο πολύ! Πελάνεις ψιθυρίζοντας τ' δύναμα της! Ή μόνη σου σκέψη είνε ή άγαπτη της 'Εσπερίδος καὶ ή μόνη έλπιδα σου είνε ή άγαπτη της!...

'Όπου κι' ἀν πᾶς, δινος κι' ἀν σταθεῖς, διποι κι' ἀν γυρίσεις τὸ βλέμμα σου, πάντα τὸ πρόσωπο της 'Εσπερίδης έχεις μπροστά σου. Καὶ ή έρωτεμένη σου καρδιά σηματίζει πάντα μοις ἀκούσους θύρων φρέματος ή περπάτημα γυναίκας, γιατι μαρούεις πάντας είνε έκεινην.

'Αλλοίμονος διως! Ή 'Εσπερίς είνε τόσο σοληνή! Ή 'Εσπερίς δὲν ξέρει τι σημαίνει έρωτας κι' ή καρδιά της ποτέ δὲν θ' άγαπτησι τον Αίσακο!...

"Αγοντες, διστυχισμένε Αίσακε; "Αζοντες την άπωσι της κόρης τη σληνή; "Ω Αίσακε, Αίσακε. "Εκαν στα σύγκαλα σου, γιατι μπροστά στά πηρες, τὸν έφερες έδδο, κι' θίτερα τὸν έρωτας στη θάλασσα...

— "Οχι, όχι, φώναξε δί Παπλος, ποοσπαθδόντας νά λυτρωθή απ' τα χέρια της Μαρίας. Είνε ψέμμα... στροφαντία...

— Σώτα, κακοδογε! φώναξε ή Μαρία. Νόμιζες λοιπόν ότι δὲν το ξέρεις; Βοήκα τού ίδιο βράδυ το μαντήλι σου πεσμόν στο σπίτι μου. Καὶ το κατάλαβα διλα. Κατάλαβο ότι έστιν είχεις έσθει στο σπίτι καὶ πήρες τον Ζάν. Καὶ το σημάδι έκεινο στον κρόταφό σου, κατάλαβα άμεσως πάντας καὶ πότε θάντην. Μά δὲν θέλησα νά σε καταγγείλω στίς άρχες. "Ηθελα έγω, έγω μόνη μου νάν σε τιμωρώσω. "Έκανα ίσσο μπροστά στον πονοκέντη. Προσπονθήκαμε πάντας σε συμπάθησα, πάντας σ' άγαπτησα. "Εμεινα κοντά σου, σε κρατούσα απ' το ζέρι, το φριχτό σου χέρι, δολοφόνε!... Μά ξπατα καλά τὸν ωρό μου. Κέρδισα τὴν έπιπτοσύνη σου. Καὶ νά τώρα σ' έφερες στο ίδιο μέρος της άρχογιαλίας, απ' τὸ όποιο ξφρίξες τὸν Ζάν στη θάλασσα, γιαν νά έκδικηθῶ τὸν θάνατό του!... Θά πεθάνης, κακοδογε!...

— "Ελεος!... "Ελεος!... ψιθύρισε τρέμοντας σύγκρομος δί Παπλος.

Μά ή Μαρία δὲν άκουγε, δὲν τὸν λυτήθηκε. Τὸν έπιποωξε άποτομα προς τὸ γκρεμό, τὸ σῶμα του διέγραψε στὸ κενό μά κεμπτήνη καὶ βιθύτησε στὸ άρρωστενό πέλαγος!...

— Η θάλασσα ήταν καὶ την ήμέρα αὐτή φοροτυπιασμένη, διτως καὶ τότε ποι ο Παπλος έδοιλοφόνησε τὸν Ζάν. Τὸ πτῶμα τού δολοφόνου δὲν θέρθηκε ποιθενά.

Μόνο μά μέρα φθήκαν απάνω στον βράχον τὸ καπέλλο του, ένα πλατύγυρο μαυρό καπέλλο, μὲ βελούδινη κορδέλλα καὶ άσημένια άγροάφα, διπος είνε διλα τα καπέλλα πον φρούν στη χωριά της Κορσικῆς...

ΠΟΛΥΤΗ γαλήνη ἀπλώνεται διλόγυρο στη φύση καὶ σιωπή βασιλεύει στὸ κάστρο της Τροίας. Ούτ' ήνας μίθυρος φιλόλαων, ούτ' ήνα μουρμούρισμα ψακιού, ούτε κατ' στιγμήν φαντάσματος ταράσσει τὴν δινειστόλησι τού νέων Αίσακου...

Είνε μεγονύτη, μὲ κομπντα καὶ μονάχα τὸ βασιλόπουλο της Τροίας δὲν μπορεῖ νά κλείσι μάτι καὶ πλανιέται σάν θραύα ωντεστρινό μέσα στὸ βασιλόπουλο παλάτι...

Τὸ ζαμπέγειο έχει φύγει

πόδια σου άνοιγεται γκρεμός, καὶ γιατι διδόμος τῆς νειότης είνε τραχύς καὶ γλυντερός...

'Ο καιρός περνάει γρήγορα... Χιόνι πέφτει στὰ βουνά καὶ τὰ σκεπάζει μὲ τὸ πέπτο του σεντόνι καὶ παγώνει τὰ φυτά κι' αφίνει δίχως λουνούδια καὶ καρφούς τὸν κάλωντας τῆς λεμονιάς.

'Ο καιρός φεγγει σάν νάνια φτερωτός καὶ παίρνει μαζύ τον άπο τη νειάτη μάνα άκομα χαμένη ανοίξι, ένα άκομα σθνυμένο δινειρό... 'Άλλοιμονος δινειρό! Μὲ τὸ πέρασμα του καρφών μεγαλώνει κι' αύγατη τοῦ Αίσακου κι' καρφά του έχει πειά μεταβληθεῖ σ' έρωτικό βωμό... Μπορεῖ νά πέση πειά στὰ πόδια της σκληρής νέας γονατιάς στόσι σάν δινούς, γιαν νά της προσφέρει τὴ λατρεία του καὶ τὴ ζωή του τὸν ίδια...

'Ω, Αίσακε! Διυτυχισμένε Αίσακε! Φυγίζεις μέσος στὸ παλάτι καὶ παραμιλᾶς από τὸν έρωτικό σου πόνο;

— «Ω, ήνας μεράσα νά μοι τὸ τούλαζιστο μιλά λέξι γλυκειά, νά ίδω νά κυλήση καὶ μόνο δάκρυ μέτρησης από τὰ μάτια της τὰ ονδράνια πάνω στὸ χόμπι της Τροίας, γιαν ζάρι μου ποὺ πεθάνω...

» Τότε, ω 'Ολυμπίε Δία, νά τὰ στήθη μου, σου τὰ προσφέρει μαρούεις νά τὰ χτυπήστη τού μέ τὸν περανό σου. Θα δαδού έτσι θυσία στὸν ίδιον της, άφοι μηδέ φεγγίτας την καρδιά της, άφοι μένει άδιαφόρο πον τόσα τού μου δάκρυα, άφοι δὲν δίνει σημασία στόσου τόσους τόσους μου αναστεναγμούς...

» Ω 'Εσπερίς, στηλαγίσονται, δέν βλέπεις ποὺ τρελλαίνομαι για σένα; Γιάτρεψε μὲ μένα σου λόγο, μὲ μια ματιά, μ'ένα γνέψιμο σου...

» Ω, μη δείχνεσαι τόσο δύστον! "Αν μοι στερεῖς τὸ ζαμπέγειο καὶ τὴν άγαπτη, τούζε τούλαζιστο νά μέ γλυτώσης από τὰ μάτια της ζωάτο, τόφω ποὺ τ' αποφάσισται πειά νά φιγκτώ μέσα στ' αφρούσιμενα κι' αγρια συνιτάσσεις...

» Ω 'Εσπερίς! Δείχεις λέγη φυγοτόνια κι' ένδωση μαζύ μ' αυτὸν τού ιδιούς πονέσαις τού πέπτο τού Κεβρηνός! Τι ζητάεις ή καρδιά σου καὶ τὸ βλέμμα σου; Πέξω πον το καὶ μά σημάνεις έπιποδίο, θά περάστης κατέ κίνδυνο καὶ μά σον φέρω διτι μοι γνωρίφεις...

» Ω άκατάδεκτη παρένθετη! Τὴν καρδιά μου, τὴ ζωή μου, τὸ φέντη μου, διλα μου τάχεις έστι! Τι άλλο περιστέρει γραφείνεις από μένα;...

» Ω, πάρε τὸν βασιλικό μου θρόνο καὶ τὰ πατρικά μου πλούτην κι' έχασα νά βγονται από τὸ πάστορι τού της Τροίας, νά φύγουμε μαρούας από τὴ κώρα, διποι ξερούσα τού μου δάκρυα κι' έβγαλα τόσους αναστεναγμούς...

» Αρόμα λοιπὸν άγνιέσαι; 'Ακόμα ή καρδιά σου θά βρισκεται χωριστά από τὴ δική μου; 'Ω 'Εσπερίς! Δέν έχω πειά τίστε ζητάεις; Είναι μόνη μου, τη ζωή μου, τὸ φέντη μου καὶ μά σημάνεις από την άγαπτη σου...».

» Η 'Εσπερίς διως ήταν άκαμπτη καὶ τὰ λόγια τοῦ Αίσακον της φωνάντων ψευδάκια. Ποτέ δὲν τὴν έβγαζε πονέσαις στὸ πρόσωπο της γιαν μεταψέψη τὰ βάσανα πον δοκιμαζεις διατυχούς νέος γιαν καρφί της Τροίας...

» Άλλα οι θεοί δέν ποροσθανταν απόφρονται άτιμωρητη τὴν 'Εσπερίδα. Καὶ μά ιέρα, καὶ μά έπειρες στούς άγρούς, τοιμαζήστηκε από τὸ πάστορι της ζωής της...

» Αλλά οι θεοί δέν ποροσθανταν απόφρονται άτιμωρητη τὴν 'Εσπερίδα. Καὶ μά ιέρα, καὶ μά έπειρες στούς άγρούς, τοιμαζήστηκε από τὸ πάστορι της ζωής της...

» Αλλά οι θεοί δέν ποροσθανταν απόφρονται άτιμωρητη τὴν 'Εσπερίδα. Καὶ μά ιέρα, καὶ μά έπειρες στούς άγρούς, τοιμαζήστηκε από τὸ πάστορι της ζωής της...

» Αλλά οι θεοί δέν ποροσθανταν απόφρονται άτιμωρητη τὴν 'Εσπερίδα. Καὶ μά ιέρα, καὶ μά έπειρες στούς άγρούς, τοιμαζήστηκε από τὸ πάστορι της ζωής της...

» Αλλά οι θεοί δέν ποροσθανταν απόφρονται άτιμωρητη τὴν 'Εσπερίδα. Καὶ μά ιέρα, καὶ μά έπειρες στούς άγρούς, τοιμαζήστηκε από τὸ πάστορι της ζωής της...

» Αλλά οι θεοί δέν ποροσθανταν απόφρονται άτιμωρητη τὴν 'Εσπερίδα. Καὶ μά ιέρα, καὶ μά έπειρες στούς άγρούς, τοιμαζήστηκε από τὸ πάστορι της ζωής της...

» Αλλά οι θεοί δέν ποροσθανταν απόφρονται άτιμωρητη τὴν 'Εσπερίδα. Καὶ μά ιέρα, καὶ μά έπειρες στούς άγρούς, τοιμαζήστηκε από τὸ πάστορι της ζωής της...

» Αλλά οι θεοί δέν ποροσθανταν απόφρονται άτιμωρητη τὴν 'Εσπερίδα. Καὶ μά ιέρα, καὶ μά έπειρες στούς άγρούς, τοιμαζήστηκε από τὸ πάστορι της ζωής της...

» Αλλά οι θεοί δέν ποροσθανταν απόφρονται άτιμωρητη τὴν 'Εσπερίδα. Καὶ μά ιέρα, καὶ μά έπειρες στούς άγρούς, τοιμαζήστηκε από τὸ πάστορι της ζωής της...

» Αλλά οι θεοί δέν ποροσθανταν απόφρονται άτιμωρητη τὴν 'Εσπερίδα. Καὶ μά ιέρα, καὶ μά έπειρες στούς άγρούς, τοιμαζήστηκε από τὸ πάστορι της ζωής της...

ΠΙΕΡ ΛΟΥΓΙΣ